

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: T., s. s r. o., zastoupeného JUDr. Vladimírem Doležalem, advokátem v Praze, Dobrovského 10, 170 00 Praha 7, proti žalovanému Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, 28. října 117, 702 18 Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2003, čj. ŽPZ/568/03, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2004, čj. 22 Ca 255/2003 - 35

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Magistrát města Ostravy rozhodnutím č. 763/02 ze dne 29. 10. 2002, čj. OVP/9561/01/Ho, uložil žalobci podle § 10 zákona č. 130/1974 Sb., o státní správě ve vodním hospodářství, opatření k odstranění zjištěných závad, neboť žalobce neplnil povinnosti vyplývající správci vodohospodářského díla z § 41 odst. 1 písm. b) zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon). Opatření správní orgán I. stupně konkretizoval tak, že žalobce uvede vodohospodářské dílo Čistírna odpadních vod a Hydraulická bariéra do řádného stavu, tj. uvede vodohospodářská díla do stavu, jak byla realizována podle projektové dokumentace a stavebních povolení a jak byla kolaudována kolaudačními rozhodnutími.

K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím ze dne 16. 4. 2003 změnil; upravil vymezení lhůty pro provedení opatření k odstranění zjištěných závad. V ostatním ponechal výrok beze změny.

Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji napadeným rozsudkem zamítl.

Žalobce (stěžovatel) rozsudek napadl kasační stížností. Předeslal, že krajský soud se omezil na přezkoumání zákonnosti konkrétních aktů aplikace práva a odmítl věc posuzovat v nezbytných souvislostech. Stěžovatel považuje za podstatné, že jedinou funkcí zařízení, jichž se rozhodnutí žalovaného týká, je odstraňování následků staré ekologické zátěže, tj. odstraňování kontaminace srážkových vod, které jsou znečištěny od horninového podloží nasyceného ropnými látkami. Jelikož však dané území starou ekologickou zátěží zasaženo není, je absurdní požadovat rekonstrukci vodního díla nákladem 40 mil. Kč.

Stěžovatel rovněž namítl nesprávné doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo mu jako zástupci doručeno až poté, co bylo doručeno přímo žalobci. Dále tvrdil, že rozhodnutí žalovaného je nevykonatelné pro neurčitost jeho výroku. Ani ve výroku, ani v odůvodnění rozhodnutí totiž nejsou specifikována kolaudační rozhodnutí, dle kterých mají být dotčená vodní díla rekonstruována. Dohledat veškerou stavební dokumentaci je přitom nemožné, neboť v minulosti šlo často o výstavbu nepovolenou a v roce 1997 zasáhly celý areál povodně.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval, zda řízení před krajským soudem nebylo zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], zda nebylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, zda naříkané rozhodnutí není nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] či nicotné. To nezjistil, a proto přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu a v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Byť stěžovatel svá tvrzení pod žádné z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. nepodřadil, lze usuzovat, že první námitkou brojí proti nezákonnosti rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Procesní námitky pak lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu krajský soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit.

Kasační stížnost není důvodná.

V souzené věci správní orgán I. stupně svým rozhodnutím vykonával pravomoc, která mu vyplývá z § 10 odst. 1 zákona č. 130/1974 Sb., o státní správě ve vodním hospodářství, ve znění zákona č. 23/1992 Sb. Poté, co dospěl k závěru, že stěžovatel nedodržel ustanovení vodního zákona, mu uložil opatření k odstranění zjištěných závad. Konkrétně stěžovateli vytkl porušování § 41 odst. 1 písm. b) vodního zákona, dle kterých je správce (vlastník, uživatel) vodohospodářského díla je povinen udržovat dílo v řádném stavu tak, aby nedocházelo k ohrožování bezpečnosti osob, majetku a vodohospodářských a jiných chráněných zájmů.

Citovaná ustanovení byla sice s účinností od 1. 1. 2002 zrušena zákonem č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), nicméně podle přechodných ustanovení zákona č. 254/2001 Sb. (§ 127 odst. 1) řízení zahájena a neskončená do dne nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních předpisů. Správní řízení v souzené věci bylo zahájeno dne 11. 12. 2001. Skutkový a právní stav, z něhož vycházel žalovaný je přitom rozhodný i pro Nejvyšší správní soud.

V první námitce stěžovatel vysvětluje širší okolnosti případu. Do souvislosti dává funkci čistírny odpadních vod a hydraulické bariéry a tzv. starou ekologickou zátěž. Dospívá k závěru, že v areál starou ekologickou zátěží netrpí, a proto ani není důvod rekonstruovat vysokým nákladem ani čistírnu odpadních vod ani hydraulickou bariéru, neboť jedinou jejich funkcí je odstraňovat následky staré ekologické zátěže. Těmito argumenty se však stěžovatel snaží odvést pozornost od podstaty věci.

Rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkoumání (rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. 763/02 ze dne 29. 10. 2002, potvrzené rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 16. 4. 2003) se totiž netýká opatření k odstranění závadného stavu ve smyslu ekologické zátěže areálu, opatřením se chce docílit uvedení vodohospodářského díla do řádného stavu. Není sporu o to, že o vodohospodářské dílo jde a že je ve vlastnictví stěžovatele (obojí je ostatně ve spise dostatečně doloženo).

To stěžovatel výslovně nepopřel. Argument, že stěžovatel čističku a hydraulickou bariéru k ničemu nepotřebuje a nemá povinnost ji provozovat, je právně nevýznamný. Čistička a hydraulická bariéra v době rozhodování byly vodohospodářskými díly, o „demolici“ stěžovatel nepožádal (přínejmenším to netvrdí a ze spisu nic takového neplyne). Na jejich provoz proto dopadala užitá ustanovení vodního zákona a zákona o státní správě ve vodním hospodářství, a z nich – jak uvedeno – plyne stěžovatelova povinnost pečovat o jejich řádný stav. To stěžovatel jako vlastník vodního díla zanedbal a opatření k odstranění závadného stavu mu proto byla uložena právem.

Stěžovatel rovněž brojil proti neurčitosti výroku, který je v důsledku toho prý nevykonatelný. Náležitosti výroku v rozhodné době stanovil § 47 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Z citovaného ustanovení je třeba pro účely rozhodované věci vytknout, že výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. Pokud se pak v rozhodnutí ukládá účastníkovi povinnost k plnění, stanoví pro ni správní orgán lhůtu, která nesmí být kratší, než stanoví zvláštní předpis.

Je nepochybné, že rozhodnutí o věci (výrok) musí být natolik určité, přesné a srozumitelné, aby z něj bylo možno nezaměnitelným způsobem seznat povinnost či právo účastníka řízení, ať už byly nově konstituovány, nebo toliko závazně deklarovány. Jmenované vlastnosti musí mít výrok rozhodnutí také proto, aby rozhodnutí mohlo následně obstát v případném soudním přezkumu. Na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu je přitom třeba hledět tak, že tvoří jeden celek.

Konkrétní podoba výroku je přitom odvislá od věci, která je předmětem rozhodování. Např. rozhoduje-li správní orgán o ukládání sankce za správní delikt, musí výrok obsahovat mj. popis skutku. Naopak rozhoduje-li správní orgán o konkrétně vymezené žádosti účastníka řízení, postačí stručná formulace vyjadřující, zda se žádosti vyhovuje, či nikoli.

V souzené věci výrokiem rozhodnutí bylo žalobci uloženo opatření k odstranění zjištěných závad. Dle tohoto opatření byl žalobce povinen uvést do řádného stavu vodohospodářská díla (čistírna odpadních vod a hydraulická bariéra), jejichž je vlastníkem. Tzv. řádný stav byl vymezen tak, že jde o stav, jak byla díla realizována podle projektové dokumentace a stavebních povolení a jak byla kolaudována kolaudačními rozhodnutími. Jestliže není sporu o to, o jaká vodohospodářská díla se jedná, nemůže ani být sporu o to, dle jaké dokumentace byla postavena a jakými rozhodnutími byla kolaudována. Tato

rozhodnutí jsou vyjmenovávána a dostatečně specifikována v odůvodnění rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně. Jejich kopie jsou navíc založena ve správním spise. Nemá-li žalobce v důsledku povodní příslušnou dokumentaci k dispozici, je na něm, aby si ji opatřil od příslušných státních orgánů.

Námitka nesprávného doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřipustná, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tak hodnotil všechny přípustné stížní námitky jako nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž by musel kasační soud přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. dubna 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu